

כל קרבנות הצבור פרק תשיעי מנחות פד.

מסורת הש"ס

ו א מיי פ"ד מהלכות שקלים
הלכה ה:
ז ב מיי פ"ו מהלכות תמידין
ומוספין הל' יא:
ח ג מיי פ"ב מהל' צבורים
הל' ב:
ט ד מיי שם הלכה ג:

שיטה מקובצת

[illegible]

וא"ת היאך עומר בא מן המשומר
(ה) המשקע ישראל וסוף בימות
גבי עוזב כוכבים שהיה מוכר פירות
ועלה הן של עוקה הן של נטע רבעי
הן לא אמר כלום ופי' בקוונט' בשם
רבותיו של עולה הן פירות נטיעות
הן ישנן משוכחים מפירות אילן וכן
של עוקה מן מפרדם מעוון וגדר
לו פ' קציב והיא שנת שביעית
אמר כלום לאוסרם על כך אלא ה"ך
אמר ה"בן שזה מתקן ולהשביט מקחו
מתכין וכן בנטע רבעי להודיע
שפירות נטיעה הן והקשה בקוונט'
מה איסור יש כאן אם עבר זמן
הביעור לא שנה מן המשומר ולא
שנה מן המופקד אסורין וקודם
הזמן אלו ואלו מותרין ופי' להשביט
עוקה שם ערן שבא"י כדכתיב (וישבע
י' ויכס עד עוקה ופירותיה
משוכחים ואם היה עוזב כוכבים זה
בחו"ל לארץ ומשכח לאמר מעוקה
הבאמים לן חוששין לומר אמת בדביו
ושמא לן נתעשרו וישראל מכרם לו
אלא להשביט מקחו אומר כן ובעצרו
פירש של עוקה פירות שביעית
שנאסרו בשביעית כלומר לא תאסר
סבור שצדקה צור גדלו אלא תאסר
יפה ונעוק כמו (שש"ה) ויעוקהו
וכן עוקה מתכין של וימית דלקמן
(דף פה:) פי' חופר ומשליך אבנים
ועל ויעוקה דקדק פירש של מפרשין
הקציב וכן כעצמ' (י' תגרוס עיקר
ורבינו תם מקיים פירוש רבותיו
דעוקה לשון גדר כמו ויעוקהו ויעקלהו
כן בית יעקב היתה נקראת דתנן ב"ה
(דף כג:) ובתוספתא (פ' דהלה) נמי
גרסין עוק כלומר פירות משוממים
ואסורין בשביעית כדגרשנין צמורת
המים את ענבי מירך כן בתנור
מן המשומר לא תאסר אלא אכל
בזמן מן המופקד פ' ואמרין צפרק
לולב הגזול (סוה"ט:) כמה דברים
אמורים בלוקח מן המופקד אכל
בלוקח מן המשומר אפילו בכחא'
איך אסור ובקוונט' פירש שם כיון
דחשוד לשמור חשוד להניח דמים לאחר
הביעור וקשה לפי' דאם היה חשוד
אפי' מן המופקד נמי ועוד קמין
התם הפיגס והריבויין כולס נלקחין
מכל אדם בשביעית לפי שאין כיוצא

וְהָיָה מִן הַחֹמֶה לְהָלָךְ: וְהָיָה אֵלַי
לְקַדֵּשׁ: קִשְׁרֵי דָם כְּהֹלֵל לְהָלָךְ.
דָּק: (מ) וְהָיָה וְקָלִי וְכִמְלֵל לָא
שְׂטוּטִיסִים. לְמַעַן כִּהְיֶה קֶלֶל
מִמֶּנּוּ חֹמֶה לְהָלָךְ לָא זֶמֶן

שׁוּמְרֵי סְפִיחִים בְּשִׁבְעֵי
הָא צִבְיִין (מִקְוָה)
דְּקָ קִכְּ. (וַס) מוֹכֵל לְאִסּוּר
בְּשׁוֹק וְהָיָה פִּירֵית הֵלְלוּ שׁ

אָבֵל בָּאֲרֵץ לֹא פָלִיגִי דְעוּמֵר וּשְׁתֵּי הֶלְחִם
בְּמִאֲרֵץ אִין מְחֻזָּה לָאֲרֵץ לֹא כְמֵאֵן דְּלֹא כִי
הָיָה תְנֵא דְתֵנִיָּא ^א ר' יוֹסִי בִּר רַבִּי יְהוּדָה
אָמְרֵר עוּמֵר בֵּא מְחֻזָּה לָאֲרֵץ וְהָא אֲנִי
מִמִּזְמִינִים ^ב כִּי תִבְּאוּ אֶל הָאֲרֵץ שְׁלֹא נִתְחַיְבוּ
לְעוּמֵר קוֹדֵם שְׁכֻנָּתוֹ לָאֲרֵץ ^ג וְקִסְבֵּר דְּרֵשׁ
בְּחֻזָּה לָאֲרֵץ דְּאִרְוִיתָא הִיא ^ד דְּכְתִיב
מִשְׁמַע וְכִי תִבְּאוּ זֶמֶן בִּיאָה הִיא וְכִין
דְּאִרְוִיתָא הִיא אֲקֻרְבִי נְמִי ^ה מִקְרִיבִין:
^ו תֵּנִן הֵתֵם *שׁוּמְרֵי סְפִיחִין בְּשִׁבְעִית נִטְלִין
שְׂכָרָן מִתְּרוּמַת הַלֶּשֶׁכָּה רְמִי לִיה רְמִי בִּר
חֲמֵא לְרֵב חֲסָדָא ^ז תֵּנִן שׁוּמְרֵי סְפִיחִין
בְּשִׁבְעִית נִטְלִין שְׂכָרָן מִתְּרוּמַת הַלֶּשֶׁכָּה
וְרִמְיָנָהּ ^ח אֲכַלְהָ וְלֹא לְשִׁירָא א"ל רְחֻמְנָא
אָמְרֵר לָךְ ^ט לְדוֹרוֹתֵיכֶם וְאֵת תִּבְכַּל
אָמְרֵר לִיה וְמִי קֵאמִינָא אָנָּה תִּבְכַּל לִייתִי
מִדְּאִשְׁתֵּקד בְּעִינָא כְּרַמְל וְלִיכָא וְלִייתִי
מִמְכְּרַמְל דְּאִשְׁתֵּקד אָמְרֵר קְרָא ^י כְּרַמְל תִּקְרִיב
בְּעִינָא כְּרַמְל שְׁעַת הַקְּרִבָּה וְלִיכָא אִיתְמֵר
דְּבִי יוֹחֲנָן אָמְרֵר כְּרַמְל תִּקְרִיב ר' אֶלְעָזָר אָמְרֵר
דְּאִשְׁתֵּקד צִיּוֹר ^{יא} אִשְׁתֵּי צִיּוֹר וְלֹא סוֹף
צִיּוֹר מוֹתִיב רַבָּה ^{יב} וְאֵם תִּקְרִיב מִנְחַת
בְּכֻרִים ^{יג} בְּמִנְחַת הָעוֹמֵר הַכְּתוּב מְדַבֵּר
מִמְּהִיכֵן הִיא בָּאָה מִן ^{יד} הַשְּׁעוּרִים אֵתָּה אָמְרֵר
מִן הַשְּׁעוּרִים אוֹ אִינוּ אֵלֶּא מִן הַחִטִּין רַבִּי
אֶלְעָזָר אָמְרֵר נִאֲמֵר ^{טו} אֵבִיב בְּמִצְרִים וְנִאֲמֵר
אֵבִיב לְדוֹרוֹת מָה ^{טז} אֵבִיב הָאֲמוֹר בְּמִצְרִים
שְׁעוּרִים אָף אֵבִיב הָאֲמוֹר לְדוֹרוֹת אִינוּ בֵּא
שְׁאֵל מִן הַשְּׁעוּרִים רַבִּי עֲקִיבָא אָמְרֵר מְצִינוּ
יַחֲדִיר שְׂמִיבֵי חוּבְתוֹן מִן הַחִטִּין וּמְבִיא חוּבְתוֹ
מִן הַשְּׁעוּרִין ^{יז} וְאָף צִיּוֹר מְבִיא חוּבְתוֹ מִן
הַחִטִּין וּמְבִיא חוּבְתוֹ מִן הַשְּׁעוּרִין אִם אֵתָּה
אָמְרֵר ^{יח} מִן הַחִטִּין לֹא מְצִינוּ צִיּוֹר שְׂמִיבֵי
חוּבְתוֹ מִן הַשְּׁעוּרִין ד' אִם אֵתָּה אָמְרֵר עוּמֵר
בָּא מִן הַחִטִּין אִין שְׁתֵּי הֶלְחִם בִּיכּוּרִים אֲלֵמָּא
מִשּׁוּם בִּיכּוּרִים הוּא תִּיּוֹבֶלֶת תֵּנִן הֵתֵם ^{יט} ז' אִין
מִבְּיֵאִין בִּיכּוּרִים חוּץ מִשְׁבַּעַת הַמִּנִּין וְלֹא
מִתְמִים

האמורים בפסוק ארץ חטה
היינו 37 תמרים:

בציון ממקשה ישראל מן המותר לישראל ואין לומר
דמלאורייתא בריה דיוקא אסור אכלה שביליה שרי ד
נמי אמרינן (ז) מכדי וזמירה תולדה דזמירה היא ומ
עיס שבי דלם מליקא אכלי היא ומדעין להן והם פורשין
שריא קצירה אי נמי קצירה שרי משום דכתיב לדורותי
אית' ולר"ע דלמר (פסחים דף ק"א:) ספיתין אסורין הא
ושריה רחמנא דלמר' צ"פ (נליה ה:) משום דמנוחה הא
את אברת תיבטא. הקשה רבנו ס"א דלמרינן בקוף
ד רחמנא ולא לשריפה ופרין מהאכל מעיקם שבצית
הא אמר ללכלה ולא לשריפה ומשני שאני דכתיב לר
שמה אכלי ילק מנחת השומר דשריה ה"ל וי"ל
הא מנוחה אסור צ"ב שבצית יא ויזקא נמי שמי הלחם
דף מ"ו: **בעינא** ברמ"א וי"בא. תימה ולר' יוס
מא דשתי תרסם משום בבורים הוא. דבורים
אמר פירש בקונטרס ונראה לעתרייהו פריך דלרבי
אמר ומאי טעמא הוי מייבולת ליתא חדל מלחא וחד

העומר בא מהן להקריב קומצו למזבח: והיכי קרב קומץ והכתיב אכלה ולא לש
 שותק. מתבאר של אשתך שנתקטעה ששהיה כרמל: ענינו כרמל בשעת הקריבה
 ובשעת הבאה ליהו ראשית לקצירה ואי מביא מדאשתקד לא יביא בראשית הק
 יצור דאמר ראשית קצירך וחיותא לך יחנן דאמר משום כרמל כדכרמל יכול לש

[illegible]

קאס סכר [חדש כחון] לארץ מאדרייא.
 תבואה דוקא [חדש דרומי]: ומשפוטביס:
 תבואה דוקא [חדש קרא] ונתם קור ורמל וסאמלן
 יגור: כל מקום [יבשים] שמשמם יגור תבואה
 אל הארץ. ורמל דרשנין לאמורי אל בלך
 משפחלו אל הארץ דוקא אתם חייבים
 בהבאם עומר מים: משמע דתלמידיה
 חבלי לארץ: קארויב נמי קרינן.
 יבשה גמ [תח"ן]: שומרי פסיון. של
 שערין [למני העומר שנה] ונתם העמים:
 אצלנא. ויבשה שש [הארץ] וכל לאכלה:
 [ולא] תרשע. ויחלץ עמיתו עומר לשרוף
 נש: תהומות. כרמל תבואה. כל בשעת
 תבואה: ר' אלעזר [אומר]. היט טענה
 יחלץ עמיתו דכתיב רשע רשע
 יחלץ (ס) בשעת הבאת התבואה קרינה

[illegible]

תורה אור השלם

וְדָר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 אֲמָרָם אֵלֵיהֶם כִּי תִחָלֵּא אֶל
 אֶתְרֵי אִשְׁרֵי אֲנִי תָּלַם
 וְעָזְרָתָם אֶת
 בְּחִיבָתָם אֶל עַמְּךָ רֹאשִׁית
 יַעֲזִירֵם אֶל הַכּוֹרֶה:
 וְיָרָא כִּי י
 וַיְהִי־תָּה שַׁבַּת הָאָרֶץ לָךְ
 וְלַעֲבֹדְךָ
 וְלִצְמִיחָךְ
 וְלִתְשׁוּבָה הַגֵּדִים עֲשֹׂךְ:
 וְיָרָא כִּי ו
 וְלָתֵם וְקָלָה וְרִמְזָל
 וְעַד הָאֲבָלָה וְעַד עֵצֶם הָאֵל
 וְהָאֲבָבָא אֶת
 בְּרִיָּה אֵלֵיהֶם חֶסֶד
 וְלִדְרוֹתֵיהֶם בְּכָל
 שְׁמִינִי: וְיָרָא כִּי ו
 וְאֵם תִּשְׁרִיב מִנְחָת
 לְבָרִיָּה לֵךְ אֲבִיב לָךְ
 אֶשׁ יָרֵשׁ כְּרֶמֶל תִּשְׁרִיב
 מִנְחַת בְּבוּרֶיךָ:
 וְיָרָא כִּי ד
 וְהַפְשֵׁתָה וְהַשְׁעֵרָה
 תִּהְיֶה יִשְׁרָאֵל אֲבִיב
 וְהַפְשֵׁתָה בְּעָלָה:
 שְׁמוֹת שׁ לֹא

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו גרשום

בכל בארץ לא פליגי. דצריך
מאז מחוצה לארץ:
מושבותרים דכתיב ולחם
יגיו וכרמל לא תאכלו בכל
קום שאתם יושבים
שמע. וכי תחוצה לא
מעט ליה הכרמל לארץ
לאזמן ביהא היה כלומר
אחור שתיכנסו אפי' בחוצה
ארץ אסור חדש קדים
קרבת העומר וכיון
מדאורייתא אסור חדש
תחוצה לארץ אקרויב נמי
קריבין עומר מחוצה
ארץ: ונטליו שכוון

תורתם הלשונית. לפי שה הפקד ושומרינו לפי שלא ילקטוהו קודם הבאת העומר כדי שיהא העומר בא מן הלקיחה קודמו למובח: והיו קרב קומץ והכתוב לאכלה ולא לשפיה: לייחוד מדאשקחין. מחבואו (שנלקט לכל החבואות) הגדולו אשקחין: בעצת תבואה בשעת לקיטתה הווי כחמץ ר' ומלא: לייחוד כחמץ לאשקחין. מחבואו לאשקחין שנלקט שהוא כחמץ: בעצת כחמץ בשעת הקריבה הליכא: איחור ר' ויחנן אמר משום יחי אין מביאין כחמץ לאשקחין משום דבעינן כחמץ תקריב. ר' אבהו אמר משום דאשקחין קצין אמרה תורה לבשעו תבואה לויח אשקחין לקצין וא לא יביא בראשית הקצין שכבר נקצר לא וסוף קצין שנה שעברה הוא בשעת האבוא: אלמא משום בכוריה הוא והיונו כח ר' אבהו דאמר ראיתי קצין ותובסת לא ויחנן דאמר משום כחמץ דכרמל יכול להיות דלחית מחבואו